

kert maatte skyldes en Fejl. Det er da denne Fejl, man har søgt at rette. Helt har man nu ikke rettet den, thi saa skulde man, hvilket om fornødent kan bevises ved et Regnestykke, være gaaet endnu $3\frac{1}{2}$ pCt. ned. Men man har vel antagelig ment, at det allerede saa ud af temmelig meget, naar man gik ned fra 94 til 86, og saa har en forstaaelig, jomfruelig Blufærdighed hos Ministeren og det store Udvalgsflertal forhindret dem i at erkende Fejltrinet i dets fulde Udstrækning. Imidlertid maa jeg bestemt hævde, at der i den her skete Ændring ikke ligger nogen som helst Indrømmelse. Det er en Fejl, der er rettet, og intet som helst andet. Det erkendes da ogsaa rent ud i den Motivering, hvormed Ministeren lige overfor Udvalget anbefaler denne Ændring, at den foreslaas, fordi „Polarisations-Nr. 94, der er sat som Grænse, ikke svarer til Hensigten, at sætte Grænsen omtrent ved Amsterdamer Standard Lyshedsprøve Nr. 11“. Det er klart, at hvad man foretager for at opnaa sin egen Hensigt, ikke kan være nogen som helst Indrømmelse til Modparten.

Men det er i øvrigt af ikke ringe Interesse i denne Forbindelse at læse, at selve Amsterdamerprøverne udviste endog højere Polarisation end 94. Denne lille Oplysning kaster et ganske ejendommeligt Strejflys over Forslagets Tilblivelsesmaade. Man har altsaa til Fastsættelse af Grænserne mellem Toldgrupperne benyttet Polarisation af Amsterdamer Standard Prøver, men det er Farveprøver og ikke Sukkerprøver, det er Sukre, der have været underkastede en vis Behandling for at gøre dem egnede til Farveprøver, en Behandling, som har den Indflydelse, at den paavirker Sukkerets Procent. Jeg maa bekende, at med den Oplysning er der enkelte Ting, som nu staa mig klart, men som hidtil have været mig noget mystiske.

Maa jeg i øvrigt, medens jeg er ved denne Polarisationsfejltagelse, gøre opmærksom paa, at Udvalget ikke synes at være nogen Betænkelighed ved at gaa fra Værdibestemmelser efter Farveprøver over til Værdibestemmelser efter Polarisation. Maaske har man ikke undersøgt det nærmere, ikke undersøgt, om det f. Eks. er praktisk at have Afgiftsbestemmelser, der ere baserede paa halve Procenter. Hvis jeg hørte rigtigt, var dog ogsaa det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam) blevet noget ængsteligt paa dette Omraade, og jeg tør paastaa, at man ikke her vil kunne opnaa en fuldt tilfredsstillende Lethed og

Sikkerhed. Ved Juletid tog jeg sammen med et Par andre paalidelige Mænd nogle Haandfulde Raasukker fra en af vore Sukkerfabrikkers Efteraarsproduktion, og dem blandede vi meget omhyggeligt og sendte saa Prøver af dette ganske ensartede Sukker til 8 Laboratorier i Danmark og Tyskland, om hvilke vi vidste, at de gave sig af med at polarisere. Jeg har her Resultaterne af disse Polarisationer. Laboratorierne ere naaede til følgende forskellige Sukkerprocenter: 97,6, 96,3, 96,2, 96,2, 96,1, 96,1, 95,8, og saa kommer endelig Rosinen i Pølseenden med 90,4. Man vil se, at der her er ikke mindre end 7,2 pCt. mellem den højeste og laveste Opgivelse, og det er ganske det samme Sukker, som er polariseret. To af Opgivelserne, og vistnok de rigtige, have 96,1 pCt., det er akkurat $\frac{1}{10}$ mere end det Tal, der danner en af Hovedgrænsebestemmelserne i Forslaget. Hvor let kan et saadant Sukker ikke ved en Polarisation blive bedømt f. Eks. $\frac{2}{10}$ lavere og gaa under denne Grænse, naar man ser, hvorledes der her ved en saadan Prøve er sket Afvigelser af endnu større Rækkevidde, selv om man ser ganske bort fra den ene af dem, der ligger betydeligt fjernere fra de andre, nemlig den paa 90,4.

Hvorledes har man tænkt sig, at Polarisationen skal foregaa ved Indførsel af Sukker? Kommer der f. Eks. et Dampskib med 15,000 Sække Sukker, som ere indladede efter at være blevne bragte sammen fra forskellige Fabrikker i Udlandet og blandede sammen mellem hverandre, skal Toldvæsenet da polarisere enhver af disse Sukkersække, polarisere 15,000 Gange for at undersøge, om Sukkeret er over eller under 96? Men selv om man polariserer rigtigt, kan man komme til et forkert Resultat. Der kan nemlig i Sukker, vistnok særlig i tørre Aar, opstaa et Stof, som kaldes Raffinose, et Stof, som ikke er Sukker, men har den ejendommelige Egenskab, at Sukkeret, som dette Stof fremtræder i, polariserer højere end efter det virkelige Sukkerindhold. Denne Raffinoses Tilstedeværelse kan kun konstateres ved en indgaaende kemisk Analyse, og et daarligt Sukker kan ved Polarisation fremvise en lavere Polarisationsprocent, end dets virkelige Sukkerindhold er. Overfor slige Tilfælde findes der ingen Bestemmelser hverken i Forslaget eller i Udvalgets Ændringsforslag. Ikke heller findes der noget om, hvornaar Polarisationen ved flere Lejligheder skal foregaa, eller hvem der skal afgøre Tvivlstilfælde, der, som